



Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2019 - 20088
Den 6. december 2019

Ministeren for fødevarer, fiskeri og ligestillings besvarelse af spørgsmål nr. 135 (MOF alm. del) stillet 11. november 2019 efter ønske fra Carl Valentin (SF).

Spørgsmål nr. 135 (MOF alm. del)

”Vil ministeren kommentere artiklen fra Danwatch den 25. oktober 2019 ”Vi spiser den fattige verdens fisk” (<https://danwatch.dk/perspektiv/vi-spiser-den-fattige-verdens-fisk/>)?”

Svar

Den problemstilling, der rejses i artiklen ”Vi spiser den fattige verdens fisk” er en væsentlig og kompleks problemstilling. Med en voksende befolkning globalt kommer der et øget pres på verdens ressourcer. Her er det vigtigt, at vi aktivt vurderer, hvordan vi bedst håndterer dette øgede pres.

EU's Fælles Fiskeripolitik indeholder målsætninger for EU's forvaltning af fiskeriområdet. Den Fælles Fiskeripolitik har som en eksplicit målsætning for sin fiskeripolitik, at der er ”sammenhæng mellem den interne og den eksterne dimension af den fælles fiskeripolitik”. Det vil sige, at målsætningerne for den Fælles Fiskeripolitik både gælder, hvor EU-fartøjer fisker internt i EU-farvande, samt hvor EU-fartøjer fisker i tredjelandes farvande.

EU har indgået en række bæredygtige fiskeripartnerskabsaftaler. Disse indebærer, at EU yder finansiel og teknisk støtte til et tredjeland til gengæld for fiskerirettigheder i landets eksklusive økonomiske zone (EEZ). Teknisk støtte kan for eksempel være støtte til opbygning af forskningskapacitet på fiskeriområdet samt støtte til fiskerikontrol. Herudover er det også et kriterie, at de fiskerirettigheder, som EU får adgang til, er et overskud, det vil sige, at de ikke fiskes af de lokale fiskere. For så vidt angår fælles eller stærkt vandrende fiskebestande, f.eks. tun skal der derudover ved fastlæggelsen af adgang tages hensyn til de videnskabelige vurderinger, der foretages på regionalt plan samt de bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger, der vedtages af de relevante Regionale Fiskeriforvaltningsorganisationer.

Aftaler om bæredygtigt fiskeri med lande uden for EU forhandles og indgås af Kommissionen på vegne af EU. Disse aftaler sikrer, at alle EU-fartøjer er underlagt de samme kontrol- og gennemsigtighedsregler. Samtidig er der indføjet en klausul om respekt for menneskerettighederne.

EU's nuværende bæredygtige fiskeripartnerskabsaftaler med Gambia og Senegal er tun-aftaler. De indeholder begge også en begrænset kulmule-komponent. Aftalerne med Marokko og Mauretania er derimod såkaldte blandede aftaler, hvor der kan fiskes på en række både demersale og pelagiske arter.

Danmark fisker ikke under nogen af EU's fiskeripartnerskabsaftaler med Marokko, Mauretania, Senegal eller Gambia. På trods af dette følger vi fra dansk side forhandlingerne, når EU forhandler nye eller fornyr allerede eksisterende fiskeripartnerskabsaftaler. Herunder påpeger vi fra dansk side til stadighed behovet for, at disse aftaler er bæredygtige, og at fiskeri skal foregå på et overskud.

Det fremgår af artiklen, at danske firmaer køber fiskemel fra Marokko og fiskeolie fra Mauretanien. Det danske fiskemel og -olie erhverv er en væsentlig aktør globalt. I den danske produktion af fiskemel og -olie bruges primært fisk fanget i EU-farvande, herunder tobis, brisling, sperling. I denne sammenhæng lægger jeg vægt på, at industrifiskeri også reguleres via EU, herunder at fiskerimulighederne for industriarter fastsættes i EU på baggrund af samme målsætninger som for konsumfiskeriet. Dette inkluderer, at fiskerimulighederne fastsættes på et niveau, der er bæredygtigt – også i det lange løb. Industrifiskeriet er blandt andet en væsentlig kilde til foder i akvakulturen, som i stigende omfang bidrager til at brødføde en voksende global befolkning.

Mogens Jensen

/

Nis Christensen